Câu chuyện của bà 'A-ishah - cầu xin Allah hài lòng về bà - với Abdullah bin Azzubair - cầu xin Allah hài lòng về ông - về việc thề nguyện và không nhìn nhau.

Ông Awf bin Malik hoặc ông Ibnu Al-Harith bin Attafeel thuật lại: Một số người đã mách với bà 'A-ishah - cầu xin Allah hài lòng về bà - rằng Abdullah bin Azzubair - cầu xin Allah hài lòng về ông - đã nói cho bà về việc mua bán hay việc bố thí của bà vời lời: thề bởi Allah, hoặc là dì 'A-ishah phải dừng ngay hoặc là tôi sẽ không nhìn mặt dì ấy nữa. Bà 'A-ishah nói: cậu ta nói vậy thật sao? Họ nói: đúng vậy. Bà nói: thề với Allah rằng tôi nguyện sẽ không bao giờ nói chuyện với Ibnu Azzubair nữa. Qua một thời gian dài không nhìn mặt nhau, ông Ibnu Azzubair xin bà 'A-ishah tha thứ và làm hòa lại nhưng bà đã nói: không, thề bởi Allah, tôi sẽ bao giờ tha thứ, và tôi sẽ không xóa bỏ lời thề nguyện của tôi. Sau đó một thời gian, ông Ibnu Azzubair nói với ông Al-Miswar bin Makhramah và ông Abdurrahman bin Al-Aswad bin Abdu Yaghuth: tôi nhờ hai ông giúp tôi vào gặp dì 'A-ishah, bởi vì dì ấy không chịu hủy bỏ lời thề nguyện cắt đứt quan hệ với tôi. Thế là ông Al-Miswar và ông Abdurrahman cùng ông Ibnu Azzubair đi đến nhà bà 'A-ishah. Đến nhà bà ‘A-ishah, hai người họ nói: assalamulayki warahmatulla-hi wabaraka-tuh, chúng tôi vào được không? Bà ‘A-ishah nói: vào đi. Họ nói: tất cả chúng tôi chứ? Bà ‘A-ishah nói: vâng, tất cả các người hãy vào đi. Và lúc đó bà không biết ông Ibnu Azzubair cũng có mặt cùng với họ. Sau khi cả ba đi vào thì ông Ibnu Azzubair liền vào thẳng bên trong bức màn, ôm lấy bà ‘A-ishah, khẩn xin bà xóa bỏ lời thề nguyện và khóc. Lúc đó, ông Al-miswar và ông Abdurrahman cũng khẩn nài bà nói chuyện lại với Ibnu Azzubair. Hai người họ nói với bà ‘A-ishah: như bà đã biết rõ rằng quả thật Thiên Sứ của Allah đã không cho phép người Muslim không nhìn mặt người anh em của mình quá ba đêm. Hai người họ đã khuyên răn bà rất nhiều, rồi bà bắt đầu thấm thía lời khuyên của hai người họ và bà đã khóc. Bà nói: quả thật tôi đã thề và lời thề nguyện của tôi quá nghiêm khắc. Nhưng cuối cùng bà cũng chịu nói chuyện lại với Ibnu Azzubair, bà đã giải phóng bốn mươi người nô lệ cho việc xóa bỏ lời thề nguyện đó của mình. Sau này, mỗi khi bà nhớ lại lời thề nguyện đó của mình thì bà thường khóc rất nhiều, khóc ướt cả khăn trùm đầu của bà.

[Sahih (chính xác)] [Do Al-Bukhari ghi lại]

Ông Abdullah bin Azzubair - cầu xin Allah hài lòng về ông - nghe tin bà 'A-ishah đã làm từ thiện và bố thí rất nhiều. Ông đã nói: nếu bà 'A-ishah không dừng lại thì tôi sẽ ngăn bà chi dùng tài sản của bà. Với tư cách là người mẹ của những người có đức tin, những lời này của Ibnu Azzubair đã chạm đến lòng tự trọng cùa bà, hơn nữa bà còn là dì của Ibnu Azzubair và bà phải có quan điểm, kiến thức, sự kiên nhẫn và sự khôn ngoan của riêng mình, cái mà Ibnu Azzubair không nên nói với bà những lời đó. Rồi bà đã nghe một số người mách lẻo về lời của Ibnu Azzubair về bà làm bà không kiềm được cơn giận nên bà đã thề rằng sẽ bao giờ nói chuyện với Ibnu Azzubair - cháu của mình nữa. Đó là lời thề nguyện quá khắc nghiệt đến

người cháu của mình. Và như đã biết, việc người mẹ của những người có đức tin không nhìn mặt người cháu của mình nữa sẽ là một cú sốc quá lớn đối với Ibnu Azzubair. Thế là Ibnu Azzubair cố gắng làm lành với bà nhưng bà vẫn im lặng không chịu nói chuyện với Ibnu Azzubair vì bà thấy lời nguyện của bà quá nghiêm trọng. Hai vị Sahabah của Thiên Sứ cũng đã đến can thiệp xin bà xóa bỏ lời thề nguyện. Họ đã lập kế đối với bà nhưng đó là mưu kế mang tính chất tốt thiện vì họ chỉ muốn cải thiện mối quan hệ của mọi người với nhau. Nhưng thật ra nếu xét kỹ thì cũng không phải là mưu kế bởi họ đã xin phép bà vào nhà đang hoàng và bà cũng không hỏi rằng cùng với họ có mặt của Ibnu Azzubair hay không. Khi cả ba đi vào nhà thì Ibnu Azzubair liền vào ngày bên trong bức màn. Những người mẹ của những người có đức tin đều có một bức màn ngăn cách giữa họ và mọi người để mọi người không nhìn thấy họ. Những người phụ nữ ngoài họ chỉ cần hijab (tức phủ kính mặt và cơ thể) nhưng họ thì còn có thêm bức màn ngăn cách giữa họ với mọi người. Ngay khi Ibnu Azzubair bước vào bên trong bức màn, ông liền ôm lấy bà bởi đó là dì ruột của mình, ông đã hồn bà và khóc, ông nài nỉ tha thiết xìn bà xóa bỏ lời thề nguyện, ông khuyến cáo bà về việc cắt đứt tình quan hệ máu mủ và trình bày cho bà biết như thế là không được phép trong Islam. Tuy nhiên, bà nói lời thề nguyện quá nghiêm trọng. Cùng lúc đó, hai người đi cùng với Ibnu Azzubair cũng đã năn nỉ bà và cố gắng khuyên nhủ bà và cho bà biết rằng Thiên Sứ của Allah đã không cho phép người Muslim không nhìn mặt người anh em của mình quá ba đêm. Cuối cùng bà đã đồng ý, bà đã khóc và chịu nói chuyện lại với Ibu Azzubair. Tuy nhiên, bà vẫn luôn cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng khiến bà khóc rất nhiều mỗi khi nghĩ đến nó. Và quả thật, bà đã chuộc tự do cho bốn mươi nô lệ cho việc xóa bỏ lời thề nguyện đó để được Allah cứu rỗi khỏi Hỏa Ngục. Nhưng thật ra đó chỉ là sự làm thêm, bởi việc xóa bỏ lời thề nguyện chỉ cần chuộc tự do cho một người nô lệ là đủ.

http://sunnah.global/hadeeth/vi/show/8409